

Galícia i les rajoles de Brecht

Jordi Domingo Calabuig

"Em sembla a aquell que portava una rajola per a mostrar-li al món com era la seua casa" diu Bertolt Brecht, l'escriptor alemany. I és veritat, al capdavant els elements més senzills, els més subtils i planers són els que millor defineixen la identitat d'un poble.

Després d'uns quants mesos ja tots coneixem amb suficient detall el caos que ha ocasionat el *Prestige* a les costes gallegues. Als principals mitjans de comunicació hem sentit l'opinió de diversos especialistes que ens han detallat les conseqüències d'un vessament de fuel tan brutal com aquest. Evidentment Brecht escriu aquestes ratlles per altres motius, però el poble gallec malauradament es troba en una situació similar: la mar, la gent de la mar, la pesca... aquestes són les rajoles del seu poble, unes rajoles emmetzinades per una substància densa i apegalosa que hauran de reivindicar en un futur com a peces fonamentals de la seua identitat.

Segurament, com a persona implicada en la conservació del medi ambient, no hauria de ser jo el que escriu aquestes ratlles però penseu-ho per un moment: què estem perdent ara mateix, el litoral o una part d'un poble? Evidentment ambdues coses, però és ben cert que enderrocar els ciments de tota una cultura potser siga molt més greu i perillós que perdre uns quilòmetres de litoral. La natura és més forta del que pensem i potser d'ací 20 o 30 anys, les costes de Galícia tornaran a ser una de les costes més salvatges d'Europa, això sí, amb la pèrdua més que

possible d'una part de la seua riquesa original. Però, què s'haurà fet de la gent en aquest període? La reacció en cadena sembla inevitable: pèrdua de les feines tradicionals, emigració a altres llocs, abandonament de territoris i pèrdua de tots els aspectes culturals associats a aquestes activitats. Aquesta és sens dubte la tragèdia. I la classe política ens ha demostrat novament estar més preocupada per salvar el seu coll que no pas el seu poble.

La història sembla repetir-se cíclicament, i potser penseu que la meua reflexió és massa exagerada, però aquest cas em recorda vagament el cas de l'Albufera de València. El vessament en aquest cas no ha estat d'un cop sinó un degoteig continu i sagnant d'insecticides i altres residus tot al llarg de la segona meitat del segle XX. La pesca, activitat fonamental de les poblacions albuferenques, és ara mateix un *modus vivendi* en vies d'extinció. D'activitat de supervivència hem passat a una pràctica toçudament mantinguda per uns pocs pescadors que encara recorden un aiguamoll d'aigües claríssimes i farcit de vida. Però ara mateix, després d'unes quantes dècades d'aigües contaminades, qui sap què és posar un tir, o on està el Fangaret dels Llobarros, o què és una moneta, o què és el pèl?

Sembla que davant la tendència homogeneïtzadora dominant d'aquest segle haurem d'anar guardant rajoles baix del braç, almenys si volem mostrar en futur com era la nostra casa.

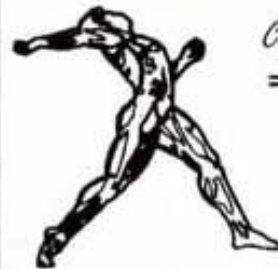
Easa fundada en 1860

CARNICERÍA - CHARCUTERÍA

C/ Nueva, 41 • Tel. 964 426 132

LES COVES DE VINROMÀ (Castellón)

CENTRO DE RECUPERACIÓN
FUNCIONAL

José Antonio Torres Zaragoza
Fisioterapeuta

- FISIOTERAPIA PRE Y POST-OPERATORIA, POST-TRAUMÁTICA Y DEPORTIVA.
- TRATAMIENTOS DE COLUMNA.

MARQUÉS DE LA ENSENADA, 33 - A BAJOS
TEL. 964 260 559
12003 CASTELLÓN